

[Jørgen Jensen.]

vi herigennem stilles over for de konsekvenser, som vi alle — eller de fleste af os — har været med til at stille op. Men så synes jeg, at det er lidt hårdt, når navnlig hr. Lysholt Hansen og til dels også finansministeren hævder, at mine betragtninger tyder på, at vi er imod trafikinvesteringer eller udgifter til uddannelse, forskning, sundhedsvæsen og sociale formål.

Jeg sagde i mit første indlæg, at vi vedkender os, at der foreligger en række samfundsopgaver, som trænger sig på, og som et moderne, dynamisk eller foranderligt samfund skal løse. Det skulle helst ikke fremgå af denne debat, at det konservative folkeparti er et gammelt, reaktionært parti, der er imod f. eks. en bedre trafikordning eller imod en bedre undervisning. Det, vi har fremhævet, bl. a. i vor sidste landsrådsudtalelse og arbejdsgrundlaget for vor partigruppe, er, at vi må prioritere disse ting på en sådan måde, at det private erhvervsliv og hele produktionslivet kan bære de dermed forbundne udgifter, det vil sige således, at også borgerne kan bære dem. Det siger finansministeren jo selv i sin redegørelse, og jeg troede, jeg var meget venlig mod ham, når jeg citerede ham for dette og ligeledes for hans udmærkede betragtninger vedrørende rationalisering og erkendte mig ganske enig deri. Der er jo ingen grund til at føre polemik om disse fornuftige betragtninger.

Jeg vil gerne yderligere tilføje, at enhver, også i mit parti, kan se, at der er en vekselvirkning mellem den offentlige aktivitet og det private erhvervslivs aktivitet. Det er da helt åbenbart, at der, når vi bygger nogle nye veje eller et nyt elværk, påbegynder en forskning eller opbygger et universitet, kommer noget ud af det, således at det bliver til bedste også for borgerne og for det private erhvervsliv. Derfor burde finansministeren såmænd ikke synes, at det er så trist at høre på mig, for jeg siger da mange fornuftige ting. Når vi tager disse forbehold, er det, fordi vi skønner, at vi må tage fornuftigt og realistisk på det. Vi må erkende den situation, vi faktisk står i. Den er først og fremmest præget af fuld beskæftigelse, og så kan det — hvad finansministeren i øvrigt selv siger i sin redegørelse — ikke undgås, at det offentliges udvidede atkivitet

konkurrerer med den arbejdskraft, som samtidig skal anvendes i det private erhvervsliv. Det kan vi heller ikke være uenige om. Det siger finansministeren, og det siger jeg også.

Til slut blot den bemærkning, at jeg kan ikke forstå, at når finansministeren eller hr. Lysholt Hansen eller andre fra den side af salen siger noget, så er det ikke agitation, men hvis jeg siger noget, der kan vække tvivl i hjertet, og som i øvrigt indeholder realistiske betragtninger, så skal det absolut belastes med den nedværdigende glose, der hedder agitation.

Finansministeren (Henry Grünbaum): Jeg synes også, at hr. Jørgen Jensen siger mange fornuftige ting; jeg kan bare ikke forstå, at han så, når han står heroppe som repræsentant for det konservative folkeparti, ikke kan bruge den sunde fornuft, som han jo har, og erkende, at man simpelt hen ikke kan klare de offentlige udgifter efter den linje, som det konservative folkeparti har anlagt. Det konservative folkeparti har jo været bevægeligt i den senere tid. Kunne man ikke bevæge sig lidt også på dette område og erkende, at det simpelt hen er en gal linje, man har anlagt?

Jeg var da glad for, at hr. Henry Christensen ikke lagde sig på samme linje, men netop her, i sit andet indlæg i hvert fald, sagde, at han ikke troede på, at man kunne sige, at de offentlige udgifter ikke måtte stige mere end nationalproduktet. Denne udtalelse er jeg glad for, for det er jo situationen. Det er der ingen der kan lægge sig fast på; det ville, synes jeg, være helt ufornuftigt at gøre det. Gør man det, er det igen, fordi man stadig væk hænger fast i den tankegang, at der er et konkurrenceforhold mellem det offentlige og det private i den forstand, at de udgifter, vi har til det offentlige, er noget negativt, at det er noget, der tages fra borgerne. Det er derfor, man hele tiden får denne forkerte problemstilling. Jeg mener, at en masse af de ting, vi får gennem det offentlige, ikke er noget, man tager fra borgerne, men noget, som vi i fællesskab skaffer os igennem det offentlige som borgere. Det er noget, borgerne skaffer sig på en anden måde end ved at købe det privat, fordi det simpelt hen er det mest rationelle, det